

ЛИС І ДРОЗДА

КАЗКА
ІВ. ФРАНКА

МАЛЮНКИ
С. БУТНИКА

Видавництво «Культура» Держтресту «Київ-Друк»

Лис і Дрозд

Ішов Кабан у Київ на ярмарок. Аж назустріч йому Вовк.

— Кабане, Кабане, куди йдеш? — У Київ на ярмарок.

— Візьми й мене з собою. — Ходи, кумочку.

Ішли, ішли, аж назустріч їм Лис. — Кабане, Кабане, куди йдеш?

— У Київ на ярмарок. — Візьми й мене з собою. — Ходи, кумочку.

Ішли вони, йшли, аж назустріч їм Заєць.

— Кабане, Кабане, куди йдеш? — У Київ на ярмарок.

— Візьми й мене з собою. — Ходи, небоже.

Ось вони всі йдуть. Ішли, йшли, аж під ніч наскочили на яму глибоку та широку. Кабан скочив — не перескочив, а за ним і всі інші поскакали

Державна Публічна
 бібліотека
 ІНВ. 126622

і всі разом у яму попадали.

Що робити, мусять ночувати. Зголодніли вони, а вилізти нема куди, їсти нема чого. От Лис і надумав.

— Нумо, — говорить, — пісні співати! Хто найтонше голосом потягне, того ми й з'їмо.

От вони й затягли. Вовк, звісно, найгрубше: у-у-у! Кабан трохи тонше: о-о-о! Лис іще тонше: е-е-е! А Зайчик зовсім тоненько запищав: і-і-і! Кинулися всі на бідолашного Зайчика, розірвали його та й з'їли. Та що там їм із того зайця за ситість? Ще й не розвиднілось гаразд, а вони вже всі такі голодні, що ледве дишають. Знов Лис загадує:

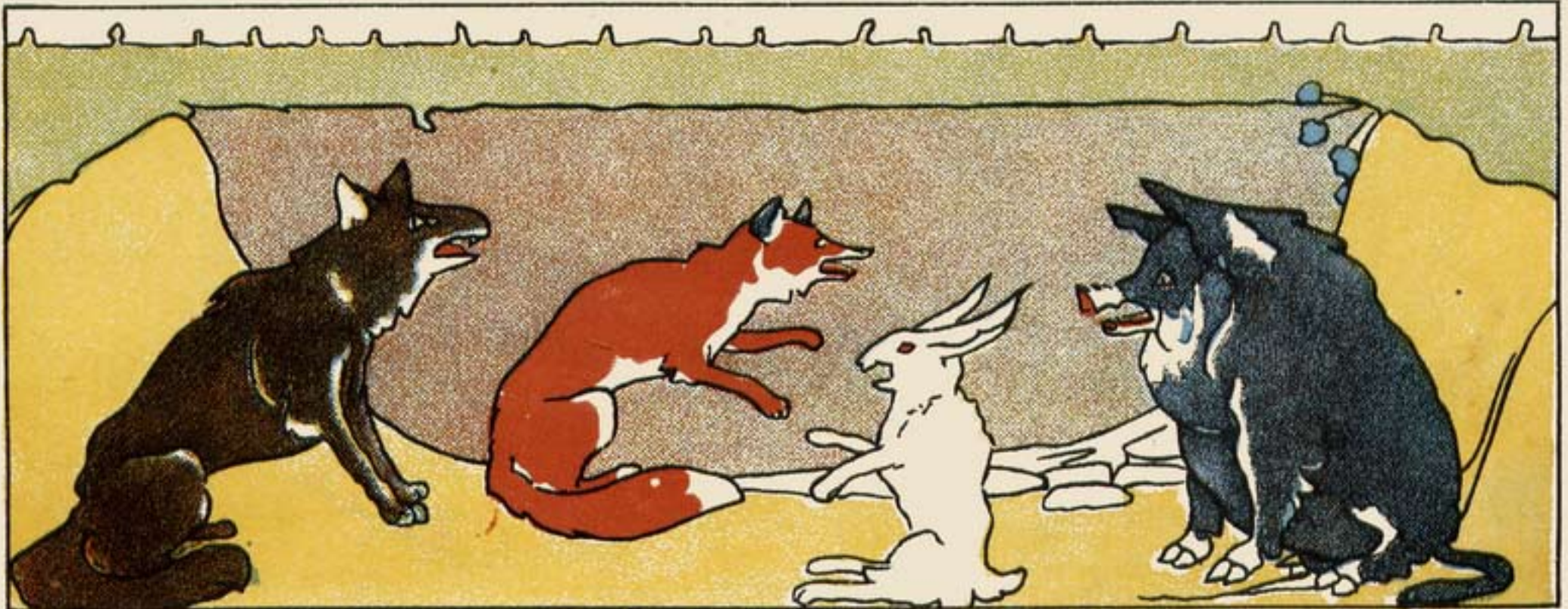
— Нумо пісні співати! Хто найгрубше голосом потягне, того ми й з'їмо.

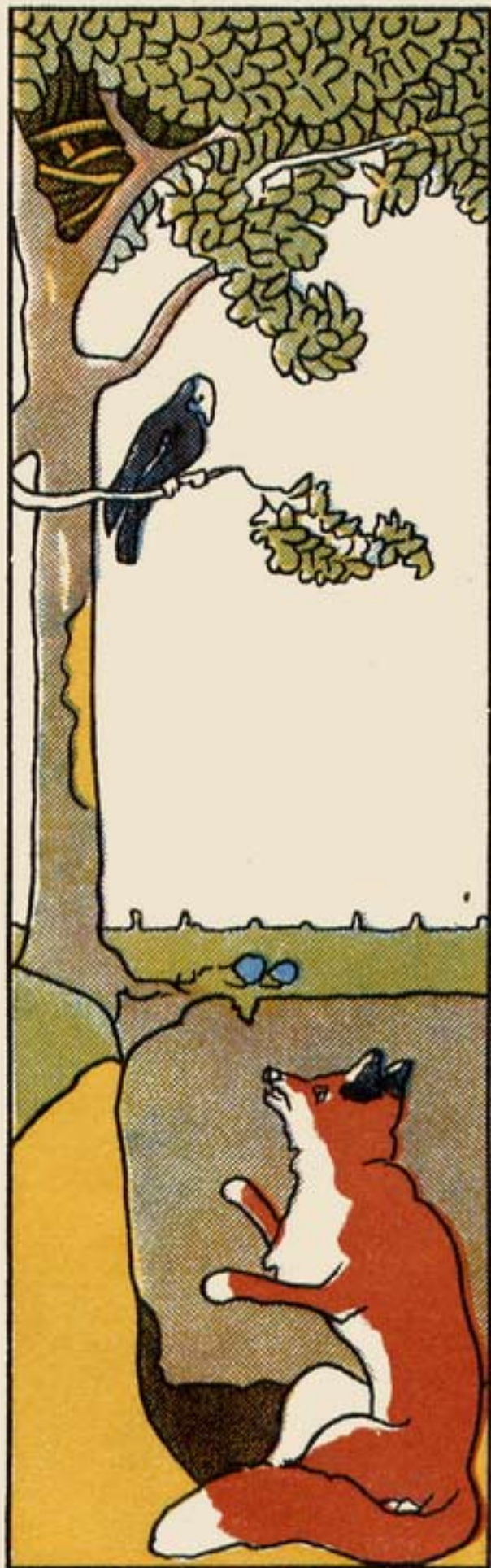
Почали співати. Хотів Вовк тонесенько затягнути, та як завие грубо: у-у-у! Тут кинулися на нього та й зараз роздерли.

Лишилися ще два, Кабан і Лис. Поділилися вони вовковим м'ясом. Кабан швидко з'їв свою часть, а Лис трошки з'їв, а решту сховав під себе. Минув день, минув другий. Кабан голодний, нема що їсти, а Лис усе в куточку сидить, витягає по шматочку вовкового м'яса, та й їсть.

— Що це ти, кумочку, їси? — питає його Кабан.

— Ой, кумочку, — зідхає Лис, —

що маю робити! Свою власну кров п'ю з великого голоду. Зроби й ти так само. Прокуси собі груди, висисай помалу свою кров, то побачиш, що тобі легше стане. Послухав дурний Кабан. Як заповор кликами, зараз розповор собі груди, та поки дійшов до того, щоб напитися своєї крові, то ввесь кров'ю підплив та й став зовсім небіжчик. От Лис тоді кинувся на його м'ясо і ще кілька день мав що їсти. Та далі не стало й кабанового м'яса. Сидить Лис у ямі і знов йому голод допікає. А над тою ямою стояло дерево, а на дереві Дрозд гніздо в'є. Дивиться Лис на нього, дивиться з ями, а далі почав промовляти:

— Дрозде, Дрозде, що ти робиш?

— Гніздо в'ю.

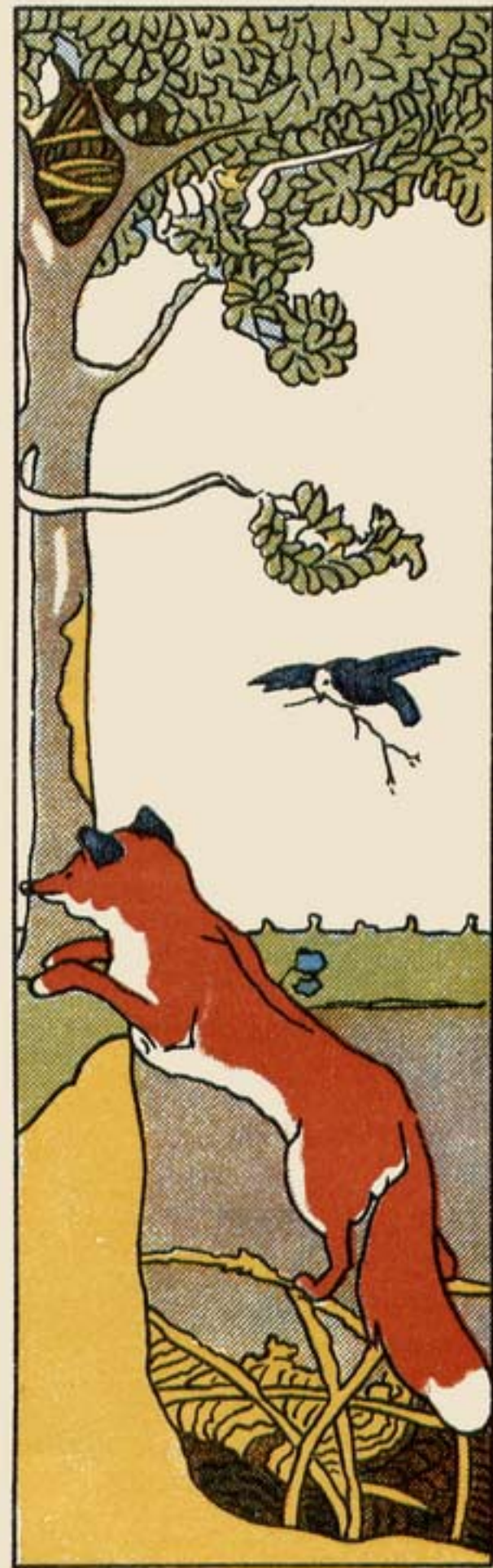
— Нащо тобі гніздо?

— Яець нанесу.

— Нащо тобі яець?

— Діти виведу.

— Дрозде, Дрозде, коли ти мене з цієї ями не добудеш, то я твоїх дітей поїм.

— Не їж, Лисику, зараз тебе виведу, — проситься Дрозд.

Дрозд горює, Дрозд нудьгує, як йому Лиса з ями добути. І полетів він що-духу до лісу, почав збирати патички, гіллячки, та все в яму кидає.

Кидав, кидав, поки Лис по тих патичках із ями не виліз. Думав Дрозд, що він піде собі геть, та де тобі! Лис ліг під дроздовим деревом та й говорить:

— Дрозде, Дрозде, вивів ти мене з ями?

— Вивів.

— Ну, а тепер нагодуй мене, а то я твоїх дітей поїм.

— Не їж, Лисику, вже я тебе нагодую.

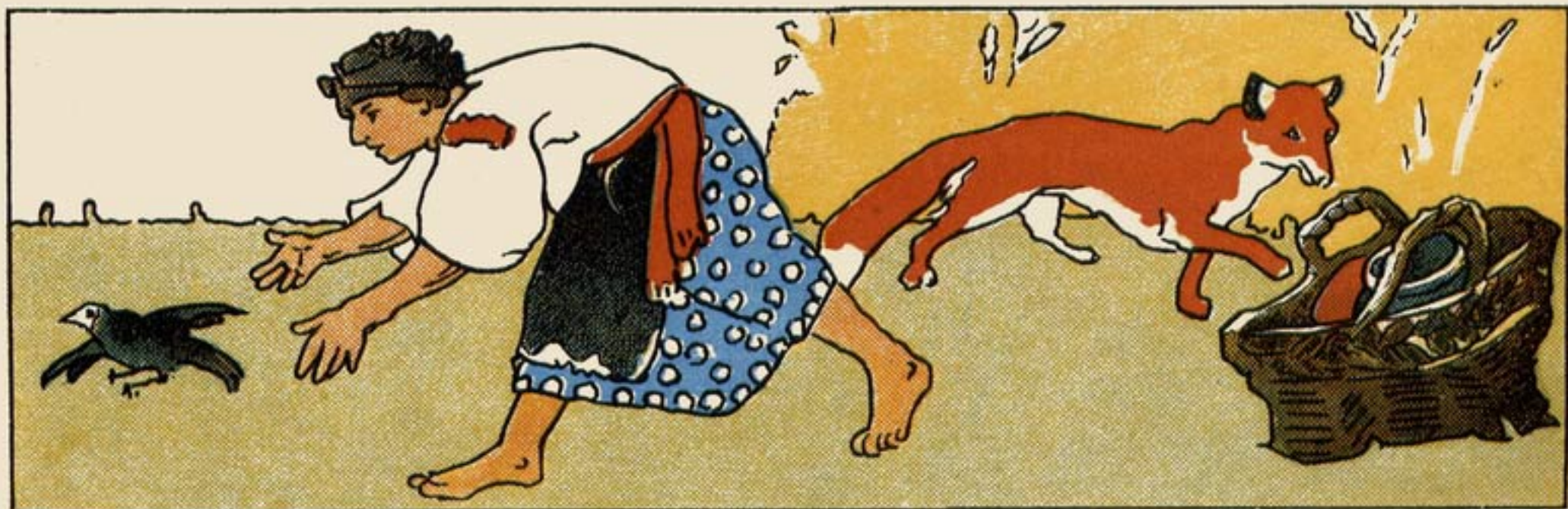
Дрозд горює, Дрозд нудьгує, як йому Лиса нагодувати. Далі надумав, та й каже Лисові:

— Ходи зо мною!

Вийшли вони з лісу, а попід лісом польова доріжка йде.

— Лягай тут у жито, — каже Дрозд Лисові, — а я буду міркувати, чим тебе нагодувати.

Бачить Дрозд, що доріжкою баба йде, — чоловікові в поле полуденок

несе. Скочив Дрозд у калюжу, в воді обмочився, в піску обкачався, та й бігає по доріжці, пурхає сюди й туди, немов зовсім літати не може. Бачить баба — пташина мокра та немічна.

— Дай,—думає,—зловлю оцю пташину, принесу додому, буде забавка для дітей.

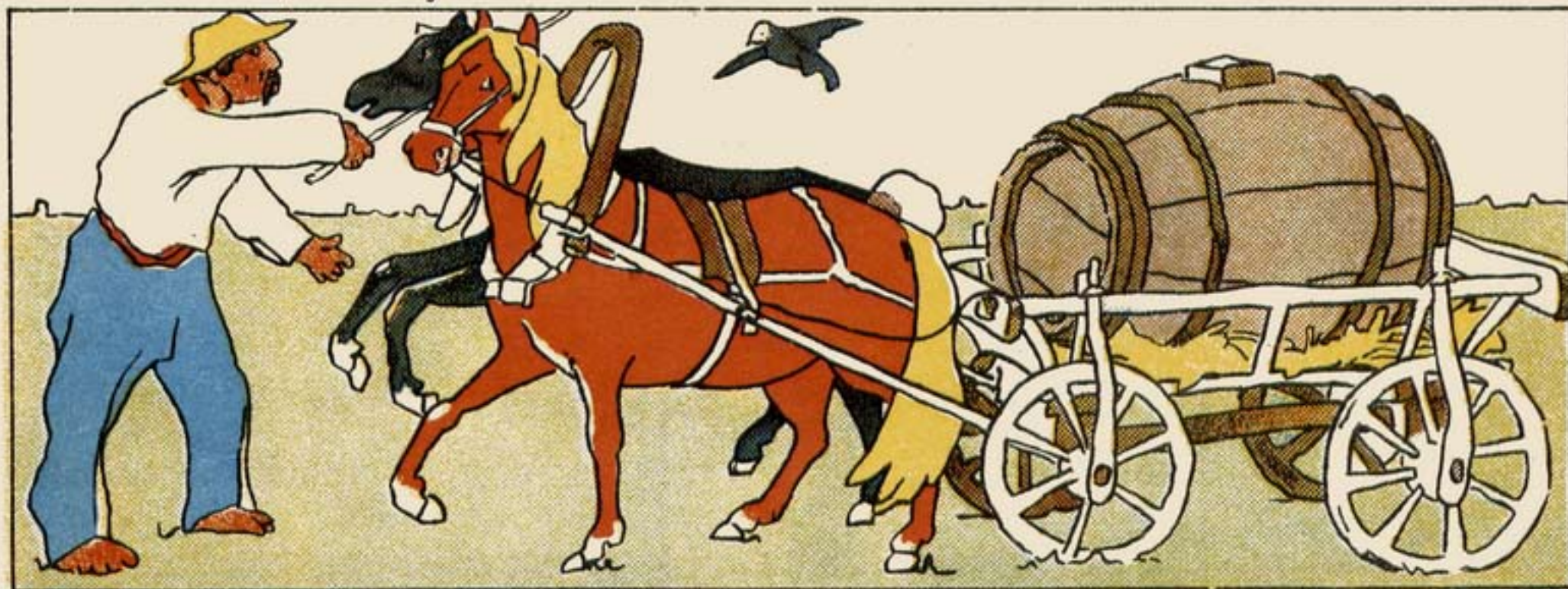
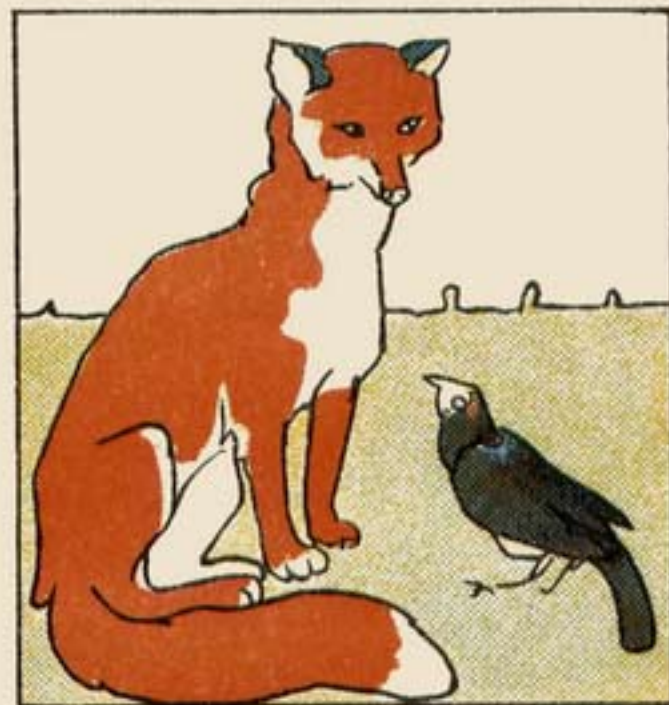
Побігла трохи за Дроздом—він біжить, пурхає, та не летить. От вона поставила кошик з горнятками на доріжці, а сама давай Дрозда ловити. А Дрозд то підбігає, то підлітає, а все далі та далі, а баба все за ним та за ним. Нарешті, бачучи, що вона відбігла вже досить далеко від свого кошика, Дрозд знявся вгору та й полетів.

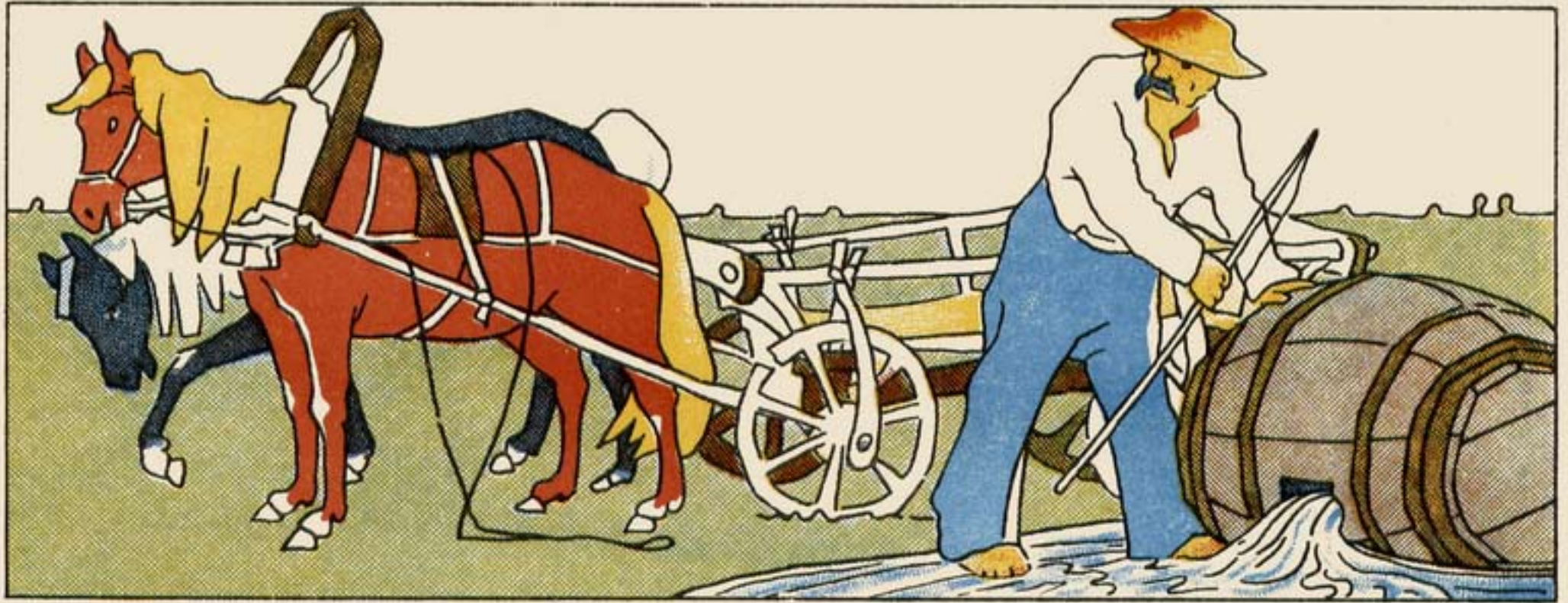
Баба тільки рукою махнула та й вертається назад до кошика. Ба, ба, ба! Там застала добрий празник. Поки вона бігала за Дроздом, а Лис тим часом вискочив із жита та до горняток. Повиїдав усе чисто, решту порозливав, а сам драла.

Сидить Дрозд на дереві та й в'є гніздо. Аж тут зирк, а Лис під деревом:

— Дрозде, Дрозде,—говорить Лис,—чи вивів ти мене з ями?

— Вивів, Лисику.

— А нагодував ти мене?

— Нагодував.

— Ну, тепер же напій мене, а то я твої діти геть поїм.

— Не їж, Лисику, я тебе напою.

Дрозд горює, Дрозд нудьгує, як би йому Лиса напоїти. Далі надумав і каже Лисові:

— Ходи зо мною!

Вийшли з лісу знов на ту саму доріжку.

— Лягай тут у жито,—каже Дрозд Лисові,— а я буду міркувати, чим тебе напоїти.

Бачить Дрозд, а доріжкою чоловік їде, бочку води везе капусту підливати. Підлетів Дрозд, сів коневі на голову, дзьобає.

— А тю!—крикнув чоловік та й замахнувся на Дрозда батогом. Дрозд пурхнув, а чоловік луснув батогом коня по голові. Мов нічого й не бувало, сів собі Дрозд на другого коня та й дзьобає його в голову. Знов замахнувся чоловік і знов луснув коня по голові. Розлютився чоловік на Дрозда:

— От каторжна пташина—думає собі.— І чого вона прив'язалася!

Дрозд тимчасом сів на бочку та дзьобає.

— Чекай же ти,—думає чоловік, та як вихопить ручицю з воза, як не лусне по бочці! Дрозда не вцілив, а бочка від важкого удару похитнулася та й гепнула з воза на землю, і вся вода з неї вилилася та потекла річкою по дорозі.

Вискочив Лис із жита, напився доволі, а чоловік, проклинаючи Дрозда, взяв порожню бочку й додому.

Сидить Дрозд на дереві та й в'є собі гніздо, аж зирк, Лис знов під деревом.

— Дрозде, Дрозде, вивів ти мене з ями?

— Вивів.

— Нагодував ти мене?

— Нагодував.

— Напоїв ти мене?

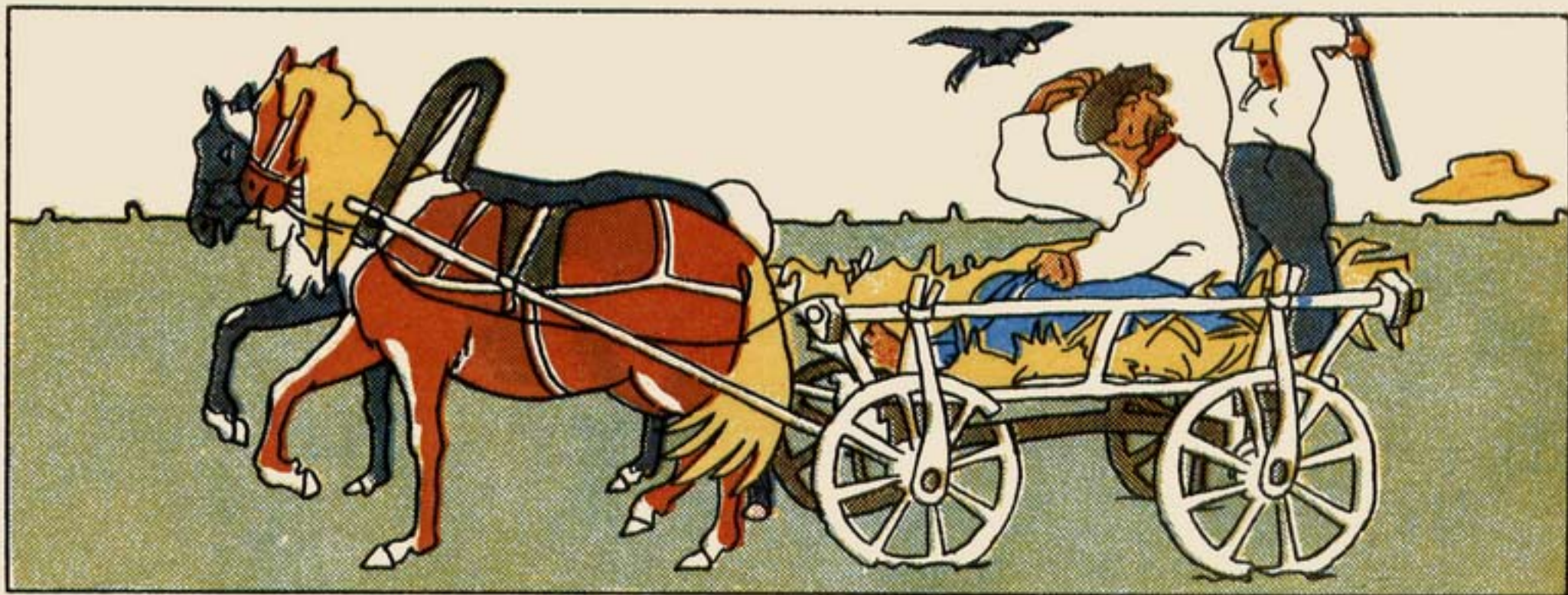
— Напоїв.

— Ну, а тепер посміши мене, а то я твоїх дітей живцем поїм.

— Не їж, Лисику, я тебе посмішу.

Горює Дрозд, нудьгує Дрозд, як би йому Лиса посмішити, а далі й каже:
— Ходи зо мною!

Вийшли з лісу знов на польову доріжку. Лис засів у житі та й жде. Аж ось їде дорогою той самий чоловік, що вперед їхав з водою: сам сидить напереді, а ззаду сидить його синок з паличкою в руці.

Підлетів Дрозд, сів на плече чоловікові та й дзьобає.

— Ой, тату, — каже хлопець, — на вас птах сидить! Не ворухіться, я його заб'ю.

Ще старий не встиг гаразд розслухати, що син каже, а хлопець як замахне паличкою — лус батька по плечу! Дрозд тільки фуркнув, а по хвилі сів на друге плече чоловікові. Знов розмахнувся хлопець і ще дужче влучив батька по плечі.

— Ой, сину, що це ти робиш? — крикнув батько.

— Цитьте, тату! Якась пташка все сідає на ваші плечі, я її мушу зловити.

— То лови, а не бий! — з болю кричить батько.

Політав, політав Дрозд, та й сів старому на голову та й дзьобає його у капелюх, немов

тут йому й місце. Махнув хлопець долонею, щоб його спіймати, — фуркнув Дрозд. Сів удруге, знов хлопець на нього намірився рукою — знов надарма.

— Чекай же, ти бісова птице! Вже я тебе почастую! — подумав хлопець. І коли Дрозд утретє сів на батькову голову, він, не тямлячи гаразд, що робить, як не замахнеться палицею, як не трісне старого по голові, аж тому світ замакітрився. Дрозд фуркнув і полетів собі геть. А Лис, сидячи в житі, дивився на це все і аж за живіт держався зо сміху над Дроздовими штуками.

Бачить Дрозд, що Лис такий радий, і відітхнув вільно. — Ну, — думає собі, — тепер мабуть дасть мені спокій, не буде моїм дітям

грозити.

Та ледве знов узявся будувати своє гніздо, аж зирк, Лис уже знов під деревом.

— Дрозде, Дрозде, — мовить Лис, — вивів ти мене з ями?

— Вивів.

— Нагодував ти мене?

— Нагодував.

— Напоїв ти мене?

— Напоїв.

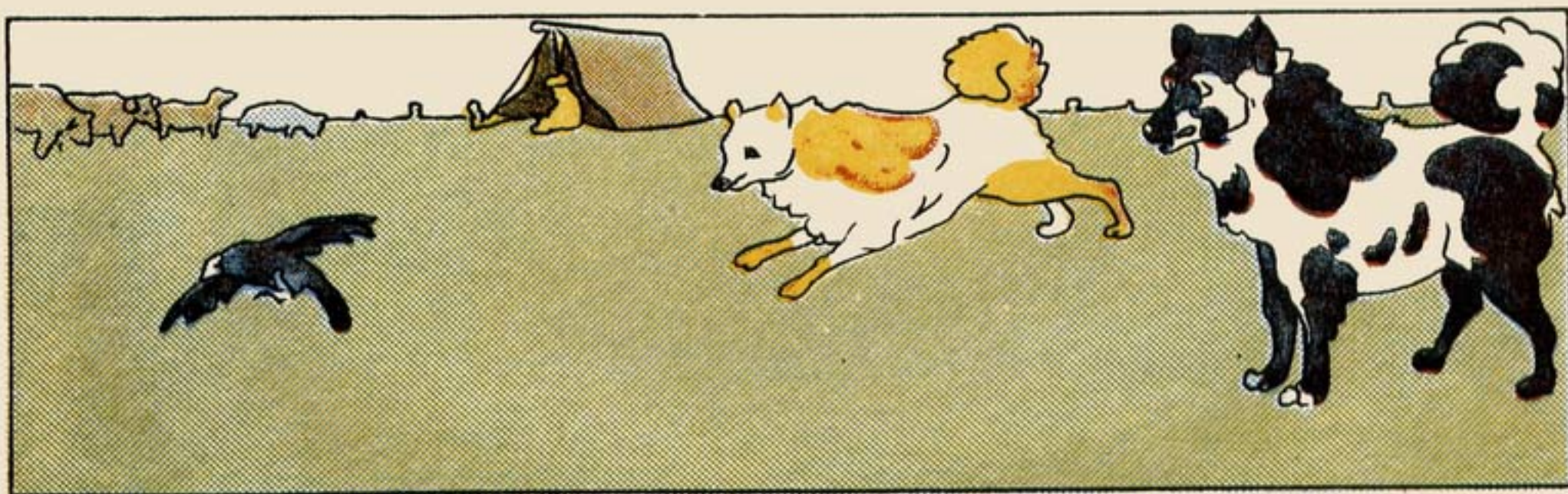
— Розсмішив ти мене?

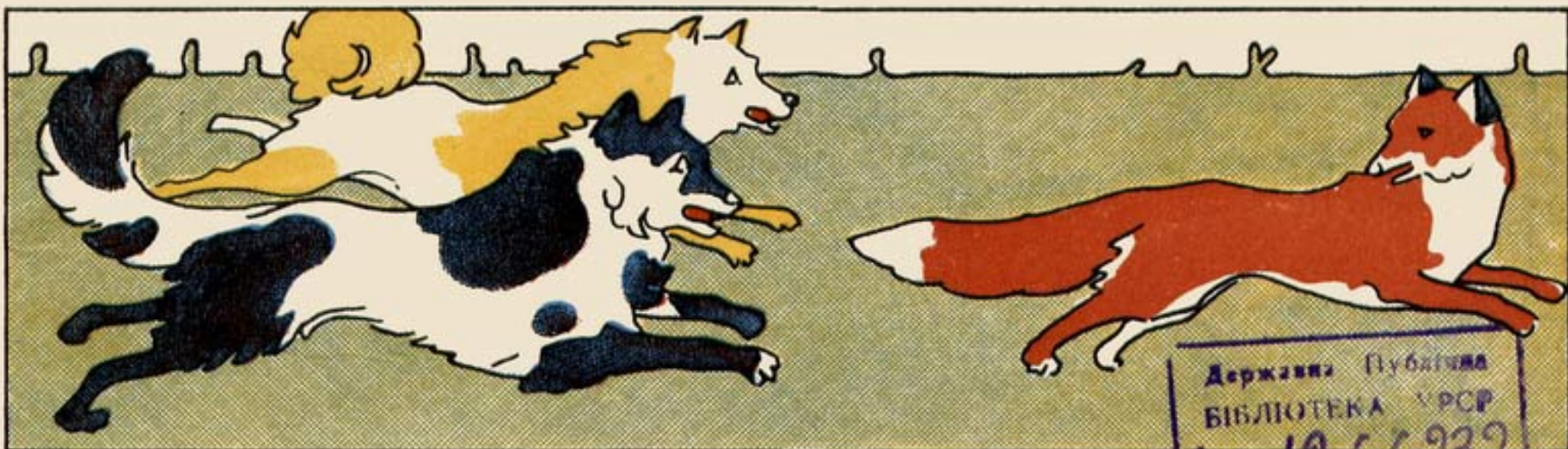
— Розсмішив.

— Ну, а тепер ще мене постраш, бо коли ні, то я твоїх дітей поїм.

Горює Дрозд, нудьгує Дрозд, як би йому Лиса настрашити, а далі й каже.

— Що ж маю робити? Ходи зо мною, я тебе настрашу.

Державна Публічна
БІБЛІОТЕКА УРСР
ІНВ. 1266232

Веде Дрозд Лиса попід ліс дорогою на велике пасовисько. Там паслася велика череда овець. Пастухи сиділи в курені, а пси бігали довкола, пильнували овець. Став Лис здалека, на краю лісу та, побачивши псів, не хоче йти далі.

— Що, Лисику, страшно?— питає Дрозд.

— Ні, не страшно,— каже Лис, — а тільки я втомився, не хочу йти далі.

— Як же ж я тебе настрашу, коли ти не хочеш далі йти?— питає Дрозд.

— Страш, як знаєш — мовить Лис, — але знай, що коли не настрашиш, то я твоїх дітей з кістками схрупаю.

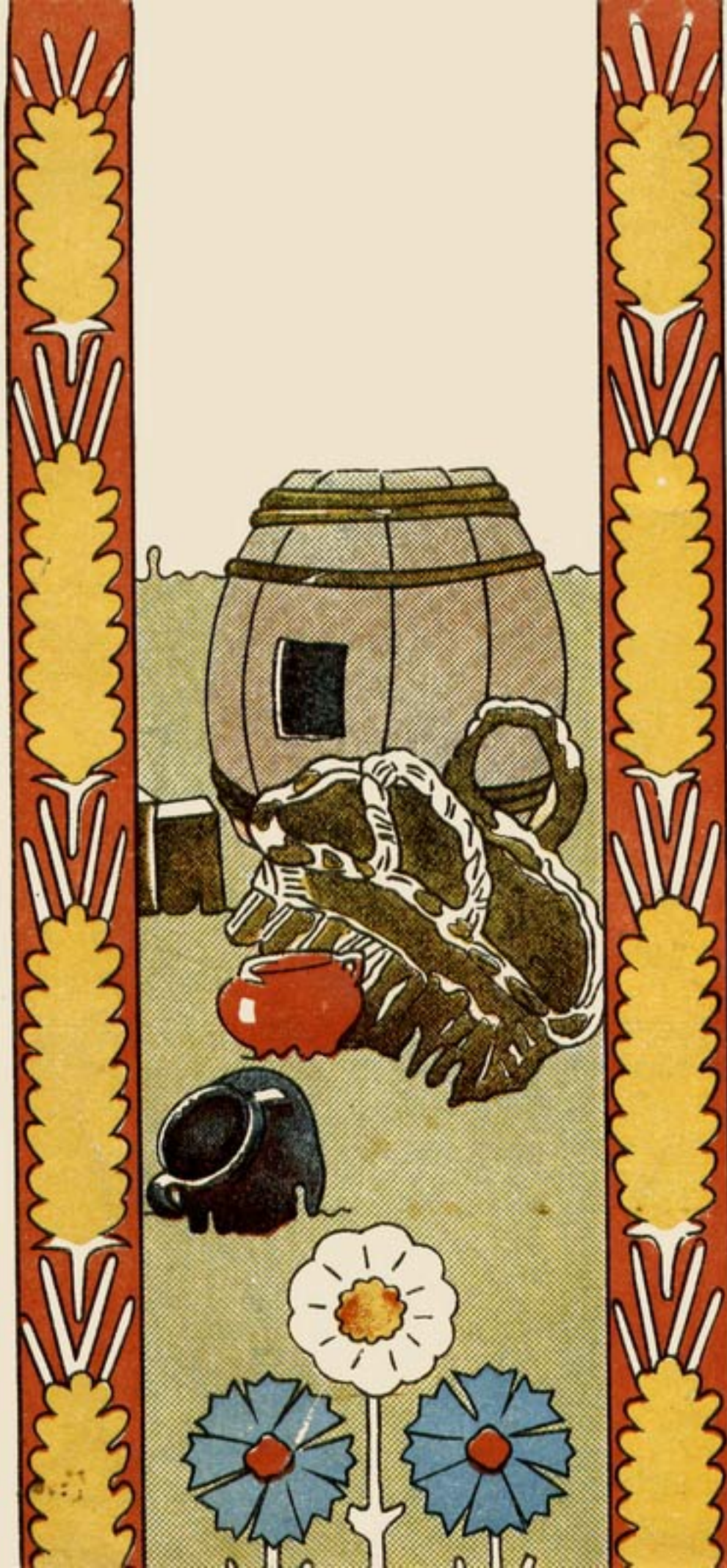
— Добре— каже Дрозд, — лягай же ти собі ось тут у жито і гляди,

що я буду робити. А коли тобі почне бути страшно, то крикни мені, щоб я перестав.

Полетів Дрозд, сів собі на землі перед псами та й порпає землю лапками. Кинулися пси до нього, він підлетів, та зараз же сів знов недалеко того місця, а вже трохи ближче до Лиса.

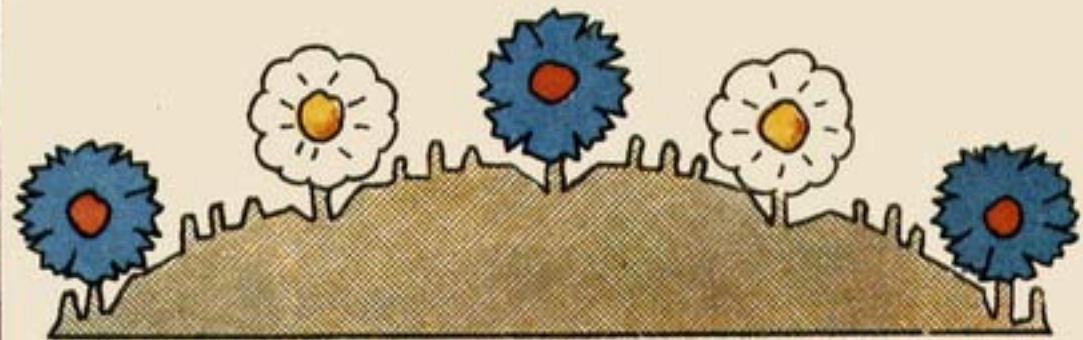
А Лис глядить, що з того буде, а того не бачить, що пси підходять усе ближче та ближче. Далі Дрозд зривається з землі і одним крилом, треплючися мов скалічений, починає летіти просто до Лиса. Пси за ним. Бачить Лис, що біда, як не схопиться з місця, як не крикне до Дрозда:

— Ну, що ж це ти, дурню! Ти бо й на правду псів на мене ведеш.

83
Тут його пси побачили. Як не
кинуться за ним! Ледве Лис зду-
жав пробігти кільканадцять кро-
ків, уже пси догнали його і роз-
дерли.

087-1
Ф-83

ц. 16 к.

№ 132

Видавництво «Культура»
Держтресту «Київ-Друк»

Київ. Окрліт. № 1298

Зам. № 302-10т.

„Київ-Друк” Школа Ф.З.У.